

L'entesa de sindicats i patronal

Jordi Fortuny

"Els dos sindicats han demostrat els últims mesos molta més capacitat d'adaptació als nous temps, més esperit de renovació respecte a les opinions internes i vocació democràtica que alguns partits polítics."

Un dels senyals més evidents que demostren que els temps estan canviant a marxes forçades, a part dels telèfons mòbils, Internet o les botigues de pa obertes el diumenge, és l'evolució dels sindicats i de les seves relacions amb la patronal (podria dir "els sindicats espanyols", però com veureu no estic segur que això fos més concret i per això ho deixo en "sindicats" a seques).

En poques setmanes hi ha hagut unes quantes notícies que fa mesos haurien semblat impossibles. Primer, Comissions Obreres, UGT i la patronal CEOE anuncien un acord perquè, en el futur, abans d'arribar "a les mans", els conflictes col·lectius se sotmetin a la mediació d'un tribunal imparcial. Després, Felipe González proposa discutir el repartiment del treball i, qui s'ho hauria pensat, Antonio Gutiérrez, de Comissions, i José María Cuevas, de la CEOE, coincideixen a dir que se'n pot parlar, però que no és la solució total.

Per si no n'hi havia prou, en ple mes de gener, més d'hora que mai, sindicats i patronal pacten el conveni de banca per tres anys. Augments de sou per sota de la inflació, a més de mobilitat geogràfica i funcional a canvi d'un plus. És a dir, que l'empresari podrà canviar el treballador de lloc, a canvi de pagar-li més. Fins fa poquíssim, els sindicats no volien sentir parlar de mobilitat, ni cobrant ni sense cobrar.

Són coses que no podien passar fins ara, quan les eleccions sindicals ja han acabat i s'han fet els congressos d'UGT i de Comissions Obreres, aquest últim la setmana passada a Madrid. Els dos sindicats ja han resolt, més bé o més malament, les discrepàncies internes i les eleccions han aclarit la força actual de cadascun d'ells. Però no és només aquesta sobtada pau social el que s'ha posat de manifest.

Si hi pensem bé, els dos sindicats han demostrat els últims mesos molta més capacitat d'adaptació als nous temps, més esperit de

Antonio Gutiérrez, amb corbata: "Els sindicats tenen corda per estona."

renovació, respecte a les opinions internes i vocació democràtica que alguns partits polítics. I això és una bona notícia. El congrés de Comissions, que va acabar dissabte passat, n'és un exemple: malgrat les baralles internes, que no són cap ximpleria perquè es basen en diferències ideològiques i no en diferències personals, tots els sectors van acceptar democràticament la victòria del secretari general Antonio Gutiérrez. Com abans havia passat amb Joan Coscubiela en el congrés de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

UGT és potser un cas diferent, perquè les diferències internes semblen més d'estil i manera de fer que no pas ideològiques, però de moment els seus dirigents també han estat capaços de mantenir la convivència. I si l'alacantí Antonio Gutiérrez és un model de pragmatisme sindical a Madrid, el secretari general d'UGT a Catalunya, Josep Maria Alvarez, n'és un altre model. Per exemple, en el tema de la catalanitat, l'actual UGT no té res a veure amb la d'anys enrere: ara aquest sindicat ha entès, i ho demostra amb fets, la integració a la societat catalana.

I això, per cert, em recorda els ceballuts i transcendents debats sobre la influència catalana a Madrid. El món de les relacions laborals, el de les organitzacions de treballadors i empresaris, ho té clar: els dos grans sindicats, UGT i Comissions, es van fundar a Barcelona els anys 1888 i 1964 respectivament, i la CEOE la va fundar el català Carles Ferrer Salat el 1977.